

προστίθεται μιὰ ἀκόμη,
τὸ πῶς μπροεῖς κι' ἐπαναπαύεσαι
μὲς σὲ γαλήνη τόσο τέλεια.
Ἐν τοῖτοις καθὼς πάντα ἀναζητῶ μιὰ λύση—
ἄς εἶναι καὶ προσωρινή—
σὰν τὸ πολυσκεφθῶ, θαρρῶ
πῶς τῇ ζωῇ ἐσὺ τῇ ζεῖς, ἐγὼ γιὰ μᾶς
πὸν ὄλο ρωτοῦμε καὶ στεκόμαστε
θὰ ἐξαντληθεῖ ἀνωφέλετα ὁ πολῦτιμος καιρὸς.
Μὰ εἶναι αὐτὴ προσωρινὴ μιὰ κάποια λύση.

ΡΙΚΑ ΣΕΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

“ΑΝΙΚΑΝΟΠΟΙΗΤΗ ΑΓΑΠΗ”

Τ' ΑΝΟΙΧΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

Μὲ λόγια ὅσο ἦταν πιὸ θερμά, τὴν ἄδεια μου,
ζητοῦσα, ζωὴ μὲ μία τῆς προῆ νὰ γέμιζε·
μὰ οὐτ' ἔδειχνε πὼς μ' ἄκουε κὰν — κι ἄς τρέμιζε
στὰ ψηλαφίσματά μου καὶ στὰ χάρδια μου.

Τὸ μπράτσο μου τὴν τύλιξε—μ' ἄν ἄφηκε
τὴν πύρα του νὰ πάρει, δὲ μὲ σίμωσε.
Τὴ φίλησα μιὰ, δυό, — μὰ ἐγὼ δὲ θύμωσε,
ἀλλοῦ, δίχως νὰ πεῖ μιὰ λέξη, στράφηκε.

Τὴ φίλησα καὶ πάλι. Μὰ ὡς τὰ ἔρμα τῆς
τὰ μάτια στὰ δικά μου θαμποαφῆρονταν,
οἱ ἐνδόμυχοί τῆς πόθοι ὄλοι προδίδονταν,
κι ἄναψε ἀπὸ ἐπιθυμία τρελλὴ τὸ δέρμα τῆς.

Γύρισε κατὰ μέ, μ' ἀγκάλιασε, μοῦ ἀφέθηκε,
κι ἀγοσυνεπαιρονόταν στὴν ἀγκάλη μου.
Μὰ ὡς τράβηξα — τί ἀνάγκη; — τὸ κεφάλι μου

ΑΠΟ "ΤΑ ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ ΤΗΣ ΧΟΒΟΛΗΣ"

Περήφανοι καὶ δυνατοὶ περνᾶμε
ἀπ' τῆς ζωῆς πάνω τὴν τραγωδία
καὶ κάποτε τὸ βλέμμα μας γυρνᾶμε
στ' ἀνθρώπινα μὲ κάποιων εἰρωνία.

Εἶδωλα μεῖς ποτὲ δὲν προσκινᾶμε
καὶ τῶν γυμνῶν τὴν φαύλη οὐτοπία,
ἀμείλιχοι πάντα θὰ πολεμᾶμε
οὐκ ἀλάλατες μ' ὄρμη καὶ μὲ μαγία.

"Ἄν κ' ὑψηλὰ — πολὺ ψηλὰ πετᾶμε,
στὰ χαμηλὰ κοιτᾶμε μὲ ἀηδία
καὶ φτύνουμε μὲ πάθος καὶ γελᾶμε
μπροστὰ σιῶν χρυσαυθρώπων τὴ μοῖρα.

Μὲ τῆς ζωῆς τὴν ποίηση μεθᾶμε
καὶ μὲς στῆς ὁμορφιάς τὴν ὄπτασία
μὰ χίμαιρα αἰώνια κενηγᾶμε,
μακρονὰ ἀπὸ τοῦ ὄχλου τὴ βλακεία.

ΤΑΣΟΣ ΧΛΩΡΗΣ

ΜΙΑ ΚΑΠΟΙΑ ΛΥΣΗ

Περνάς καὶ πᾶς, ἐνῶ πὸν σταματῶ
γιὰ ὄρες καὶ κυττάζω
νὰ βρῶ τόσα «γιατὶ» πὸν μοῦ γεννᾶ
κάθε στιγμῆς ἢ σκέψη.
Μὰ σὺ περνᾶς καὶ πᾶς καὶ δὲ ρωτᾶς
τὶ γίνεται, τὶ θὲ νὰ γίνεῖ,
ζεῖς ἀσυλλόγιστα καὶ βιαστικά.
Κι' ἐνῶ μὲ βασανίζουνε
ἀμφιβολίες ἕνα πλῆθος κι' ἀπορίες